

i § 19 faar, at „Hvor der i en Menighedsraadsreds findes en organiseret Menighedspleje udenfor Menighedsraadet, kan Menighedsraadet bestemme, at hvad der indkommer i Kirkens Bøsser, skal tilfalde denne.“, ved jeg ikke, men det vil jeg foreløbig anse for at være meget godt.

I § 21 bestemmes, at „Ved Kirkevisitator af Biskop eller Provst samles Menighedsraadet for at meddele, hvad disse maatte ønske at erfare, og for at forebringe Menighedens Ønsker eller Klager.“ Naar nu Sognepræsten ikke er Formand, hvem skal saa give Menighedsraadet Meddelelse om Visitatsen? Var det ikke heldigt, om der stod, at Biskoppen eller Provsten skal give Menighedsraadets Formand Meddelelse om, naar de komme.

Bestemmelsen i § 23, at „Præsten er i sin Embedsvirksomhed, herunder den private Sjælesorg, uafhængig af Menighedsraadet“, kan jeg kun være glad for. Det synes at være noget nyt.

I § 25 staar der: „Ved Besættelsen af Kaldskapellanier og Embeder som præsteviede Medhjælpere kan der meddeles Menighedsraadene Tilladelse til at medvirke efter de samme Regler, som fastsættes for Sognepræsteembeder og residerende Kapellanier, naar de derom fremsætte Begæring.“ Jeg ved ikke, om dette er godt eller daarligt. Men saa staar der i Slutningen af Paragraffen, at første Gang et Embede skal besættes i en Kirke, som væsentlig er opført ved Tilskud fra private, kan vedkommende Privatmand have Indstillingsret. Her vil jeg gerne spørge: Kunde der ikke være Anledning til, som det i det kirkelige Udvalg i Fjor foreslog, at hvor $\frac{1}{3}$ af Udgifterne til Driften af en Kirke afholdes af private, kunne de, som afholde dem, være medbestemende, naar Præsten skal indstilles?

Med Hensyn til Nævnet, som skal tilsettes Menighedsraadet, naar Præstevalg skal finde Sted, maa jeg sige, at jeg i nogen Maade kan give det min Tilslutning, idet der, ved at Antallet af dem, som komme til at indstille Præsten, forøges, gives Mindretallene mere Styrke. Jeg vil da forudsætte, at de, som saaledes blive valgte, maa underskrive samme Erklæring som Menighedsraadsmedlemmerne.

I § 30 staar, at naar en Kandidat bliver indstillet som Nr. 1 af samtlige Vælgere, skal han af Ministeriet, hvis Biskoppen ikke erklærer sig derimod, kaldes til dette Embede, og det er noget, vi naturligvis ikke kunne komme uden om. Men skønt det er af det gode, kan det ogsaa

være af det onde, idet der er Præster, som kunne være saa gode, at man fra alle Sider vil kunne enes om dem, men saa kan der være Fare for, at netop de udpræget gode Præster blive skudte til Side, idet man enes om en, som man kun anser for Nr. 1 eller Nr. 2, fordi han er en elskværdig, folkelig og rar Mand, som ikke vil støde nogen, men vil være elskværdig imod enhver. Jeg betvivler imidlertid, at det er en heldig Præstetype til at faa oparbejdet en kristelig Kraft i Folket.

Om § 31 skal jeg sige, at jeg hilser den, med Glæde. Den omhandler Forholdet med Hensyn til at faa Andenpræst, naar $\frac{1}{5}$ af Pastoratets Beboere vil lønne ham. Men hvorfor ikke blive ved det, som det kirkelige Udvalg foreslog, nemlig $\frac{1}{10}$? $\frac{1}{5}$ er virkelig meget forlangt.

Dermed skal jeg anbefale dette Forslag til den højtærede Ministers, det høje Tings og det ventelig kommende Udvalgs velvillige og hensynsfulde Behandling.

Slebsager: Den højtærede Kultusminister udtalte ved Forelæggelsen af disse Forslag, at han var overbevist om, at der nu i langt højere Grad end for 10 Aar siden, da der første Gang var Forslag fremme om Menighedsraad, var Interesse for de Forslag, som behandles herinde, og at man i det hele med langt stærkere Interesse fulgte Arbejdet paa at hidføre en kirkelig Lovgivning nu end den Gang. At det er saaledes, har sin naturlige Aarsag i, at Befolkningen i den mellemliggende Tid har faaet Lejlighed til paa anden Maade end tidligere at beskæftige sig med kirkelige Forhold og ved de Love, som vedtoges i 1903, har faaet Indflydelse paa de kirkelige Forholds Udvikling. Derved, at Befolkningen har faaet Lejlighed til at gøre sine Anskuelser gældende med Hensyn til de kirkelige Forhold, er uden Tvivl Interessen herfor vokset.

Der var adskillige i 1903, som mente, at der ude i Befolkningen ikke var nogen virkelig Trang til at faa en Lovgivning paa dette Omraade. Kendsgerningerne viste imidlertid det modsatte, for allerede første Gang, der blev afholdt Valg til Menighedsraad, blev der afgivet op imod 340,000 Stemmer, og det var, synes det mig, et ret anseligt Stemmetal, naar Hensyn tages til, at det var første Gang, der holdtes Valg til en Institution, hvis Virkeomraade man i Virkeligheden stod ganske ukendt overfor. Jeg er overbevist om, at hvis dette Forslag om Menighedsraad vedtages, og der atter skal holdes Valg, vil